

CIUTAT

“Per l’aniversari demanava viure sola”

[Aleix Pujadas](#)

29 octubre, 2019

Una quarantena de persones participen actualment en els programes de **vida independent** de l’associació **Andi Down** de Sabadell. El projecte arriba enguany als deu anys de vida, coincidint amb els **25** de l’entitat, registrada el 20 de juny del 1994, i en tot aquest temps hi ha hagut prop de 4.000 beneficiaris (que no equivalen a persones perquè algunes poden haver repetit), uns 370 només el 2018. Aquesta iniciativa en concret tanca el cercle dels objectius que persegueix l’organització: la màxima **autonomía** i el **desenvolupament personal** dels seus usuaris.

Mari Carmen Ortega i Melisa Gómez, a casa de la primera / VICTÒRIA ROVIRA

Per la **Mari Carmen Ortega** (37 anys), que té **síndrome de Down**, formar part d’Andi i participar en aquest projecte de vida independent ha suposat complir

el seu somni. Durant anys, “per l’aniversari demanava viure sola”, confessa. Des de fa un any té l’oportunitat de fer-ho en un pis i combina algunes activitats a l’entitat amb la feina d’administració en una botiga de Castellar. Ortega és una de les participants en el projecte **Nostra Llar** d’Andi, en què els usuaris s’han emancipat completament i tenen suports puntuals en funció de les seves necessitats. Per temes mèdics, per exemple, la Mari Carmen rep l’ajuda d’una educadoraper fer algunes tasques de la llar. “M’ho faig tot menys la neteja a fons”, remarca la sabadellenca. La seva discapacitat no li impedeix viure plenament, tampoc participar en el grup de música Els cracks d’Andi, on toca la pandereta, o tenir parella, per exemple, i ja té plans de futur.

Quan volia anar a viure sola, la mare de la Mari Carmen, **Lucía Martínez**, patia, però volia que ho fes. “Em va saber greu, però la vaig empènyer perquè creia que havia de viure el que li toca viure”, recorda.

AMB LA FORMACIÓ COMENÇA TOT

El projecte Nostra Llar és el tercer i últim esglaó del programa de Vida independent d’Andi Down. Tots els usuaris passen en algun moment pels programes de formació, un aspecte que des de l’entitat no s’abandona mai i sempre acompanya els seus usuaris. El projecte **Joves i Amics**, per majors de 16 anys, és el primer contacte que tenen amb amb educadors perquè puguin millorar la seva autonomia personal i a la llar.

Superada aquesta etapa, Andi té tres projectes per encarar **l’emancipació** de les persones amb discapacitat. No tots comencen pel principi i a mesura que van creixent poden arribar al final. El primer pas és el **Pis Pont**, en què fan estades de cap de setmana, després hi ha el **Pis Camí**, en què els usuaris conviuen de diumenge a divendres i finalment el Nostra Llar.

Eva María Mesa, Jordi Puga, Gerard Lana i Anna Roig, al seu Pis Camí / LLUÍS FRANCO

Usuaris d'un Pis Camí són l'**Eva Maria Mesa** (27), el **Jordi Puga** (27), el **Gerard Lana** (25) i l'**Anna Roig** (37), que també tenen síndrome de Down. Per l'Eva Maria es tracta de "viure amb algú i ser més independent". Ha fet pràctiques al Tiger de la Rambla, però se li va acabar el contracte i ara busca feina en tasques administratives o amb nens petits, compaginant-ho amb la formació a Andi. L'objectiu: "viure sola i fer les activitats que m'agradin més".

El Jordi, el Gerard i l'Anna també treballen, a una botiga **Kiabi**, **Decathlon** i al **Viena**, respectivament. Al final, "tots som iguals", reivindica l'Eva Maria. "Són una persona com els altres", remarca l'Anna. Al pis compartit els quatre usuaris estan acompanyats d'una educadora, que els ajuda en les coses que puguin anar necessitant. És el cas de **Melisa Gómez**, que destaca que ella els acompanya, els dona suport en allò que puguin necessitar, però remarca que el motor són ells. En casos com els de la Mari Carmen Ortega, destaca, "és el millor que pot passar, un orgull, no tothom pot arribar-hi".

La presidenta d'Andi Down i una de les mares fundadores, **Dolors Pallàs**, apunta que "hem anat creixent a mesura que creixien els fills de les persones de la junta, sense deixar d'atendre els més petits", i el projecte de Vida independent n'és un exemple. L'entitat la van fundar pares i mares de fills amb síndrome de Down que es trobaven a la **clínica Nen Jesús**, on es feia estimulació precoç, hi havia psicòlegs i pedegogs i entre els familiars, també amb els professionals, compartien necessitats i inquietuds. Una d'aquelles mares també fundadores i

membre de la Junta, **Lídia Sabaté**, apunta que trobar-se amb diferents pares els va permetre crear “una mena de grup d’autoajuda”. Actualment Andi dona feina a una quinzena de professionals que fan possible el dia a dia de l’entitat. “Amb bona voluntat hi ha un moment que no hi arribes”, afegeix Sabaté.